

lige Forfølgning bortfalder. Afgiver han derimod ikke en saadan Erklæring, bliver Sagen at paatale som offentlig.

Hvis nogen af de ovenfor foreslaaede ny Paragraffer (om Forbud mod Søndags- og Nattejagt, mod Sagt i Nærheden af fredlyste Fuglekøjer, samt mod at umyndige under 16 Aar og Fattiglemmer udøve Sagt) vedtages, foreslaas en ny Paragraf tilføjet angaaende Straffen for Overtrædelse af disse Bestemmelser, hvilken Straf Udvalget har forment passende at kunne sættes til Bøder fra 20—200 Kr.

Til § 32.

Selv om Straffeansvaret forelæses efter 1 Aars Forløb, turde der dog være gyldige Grunde til ikke ogsaa at lade Erstatningsansvaret præscriberes efter saa kort Tids Forløb. Udvalget har derfor ment, at Forpligtelsen til at udrede Erstatning først bør præscriberes efter 3 Aars Forløb.

Til § 33.

Da det formentlig vilde vække en Del Misnøje, om Medlemmerne af Kommunalbestyrelserne skulle være berettigede til at fordrø Sagttegn forevist, har det ovennævnte Flertal foreslaaet, at Bestemmelsen herom udgaar.

Udvalget i sin Helhed har derhos forment det rigtigt, at den jagtberettigede ikke blot som foreslaaet bør være berettiget til at anholde den, der gør sig skyldig i ulovlig Sagt, men ogsaa til at sætte sig i Besiddelse af den skyldiges Sagtredskaber, Hund og det af ham fældede Wildt, som derpaa afgives til Politivirigheden for at tjene dels til Bevis, dels til Sikkerhed for, hvad den skyldige maatte blive idømt. En saadan Regel, der tidligere var gældende, vil upaatvivelig ogsaa være et virksomt Middel mod Krybskytteriet.

Til § 34.

Som ovenfor anført, kan der ikke være Tvivl om, at der gives handlende, der i ikke ringe Grad hæle med Krybskytter, og

det forekommer derfor Udvalget, at der er god Grund til saa vidt muligt at hindre denne Trafik. Naar derfor Paragraffen foreslaar at give Politiet Ret til at undersøge Wildthandlernes Beholdninger, naar der er Mistanke om, at disse indeholde fredet Wildt, turde det formentlig være rigtigt at udbide denne Bestemmelse til ogsaa at omfatte Wildt, som der er Mistanke om at være erhvervet ved ulovlig Sagt. At indskrænke Undersøgelsesretten til Lokaler, der af Wildthandleren benyttes til Udsalg eller Oplag, er næppe heldigt, da en saadan Indskrænkning vil gøre Bestemmelsen saa godt som unyttig, idet vedkommende handlende selvfølgelig nok skal vide at skjule det nævnte Slags Wildt paa andre Steder, og man har derfor foreslaaet Retten til Undersøgelse udvidet til at omfatte paagældendes Forretningslokaler i Almindelighed. Det kan næppe med Føje paastaas, at man herved gaar vedkommende handlende for nær, idet Forholdet i visse Maader kan sammenlignes med det, som finder Sted lige over for Pantelaanere, Marchandisere og andre, som formodes at have købt stjaalne Koster. Det gælder nemlig om i alle disse Tilfælde at handle hurtigt, da Beviset ellers kan gaa tabt.

Det er en Selvfølge, at paagældende handlende bør være forpligtet til at opgive, af hvem han har erhvervet det ulovlige Wildt, og en udtrykkelig Udtalelse herom maa derfor anses nødvendig.

I Henhold til det saaledes anførte til- lader man sig til Lovforslaget at stille følgende

Ændringsforslag.

af Udvalget:

Til § 4.

1) Paragraffen affattes saaledes:
„Det er Ejeren, hvad enten han er Bruger eller ej, tilladt at overdrage sin Sagtret til andre for et vist Mæremaal, dog ikke over